

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

Šolski leti
(2019/2020 in 2020/2021)

April 2021

DRAGA BRALKA, DRAGI BRALEC!

Drage bralke in bralci.

Za nami je čudno, nepredstavljivo leto. Zadelo nas je nepripravljenе, naučiti smo se morali živeti po novih pravilih, ki jih je bilo mnogim zelo težko uzavestiti in sprejeti.

Za nami je tudi že leto dni šolanja na daljavo z vmesnimi ponovnimi prihodi v šolo. Ni preprosto – ne za učence, ne za učitelje in ne za starše. Kljub vsemu pa smo zavzeto delali, se drug od drugega učili, bili drug drugemu v oporo in ustvarjali. Skoraj neverjetno je, koliko čudovitih izdelkov vas, učencev, je pod vodstvom vaših mentoric in mentorjev nastalo v času šolanja na daljavo. Veliko tega smo že objavili na spletni strani šole.

Tudi letošnja številka šolskega literarnega glasila »Čar besede moje« je nastala pretežno v času šolanja na daljavo. Je odraz časa, ki ga živimo. Vem, da je za mnoge v teh časih, polnih izzivov in nemira, svet videti siv.

Pa vendar: naši učenke in učenci so s svojimi literarnimi in likovnimi deli dokazali, da je kljub vsemu še vedno pisanih barv in svetel, če le znamo poiskati svetlobo in optimizem v lastnih srcih.

Iskrene čestitke vsem mladim umetnikom in mentorjem, še posebej gospodu, dr. Davidu Bedraču, in knjižničarki, gospe Editi Čelofigi, ki sta se trudila, da je nova številka glasila ugledala luč sveta. Naj notranja svetloba razsvetli življenje vsem nam, da bomo znali z optimizmom stopiti bodočnosti naproti.

Vsem želim veliko poguma in prijetno branje.

Tatjana Vaupotič Zemljič, ravnateljica

SI UPATE VSTOPITI?

Ta ljubezniva črtica črta
prijazne besede rada podčrta:
srce, domovina, toplina, družina,
sreča, narava, zabava in zdravje,
prijatelji, pesem, branje in znanje.

Ta ljubezniva črtica črta
pa ne prenese žaljivih besed,
ki bi žalile, kalile ta svet,
zato jih takoj odločno prečrta:
~~sovražstvo~~, ~~nestrpnost~~, ~~vojna~~, ~~bolezen~~.

Od vseh pa najraje podčrta ljubezen:
dvakrat! Ne sama, ker to pač ne gre,
za takšno besedo potrebni sta dve!

(David Bedrač)

To je pesem, ki sem jo prijazno napisal in namenil vsem delavcem šole in vsem učencem, ki so bili, so in še bodo del skupne šolske zgodbe.

Da živimo v posebnih časih, v katerih so sočutje, prijaznost in solidarnost izjemnega pomena, ni potrebno poudarjati, kot tudi tega ne, da moramo skrbno ravnati z naravo, okoljem, pitno vodo, zrakom in zemljo. In vse to lahko dosežemo le z ljubeznijo: do sebe, do vsega, kar nas obdaja, do drugih živih bitij, do jezika, kulture, domovine, ...

Letošnje literarno glasilo je vsekakor zelo posebno, saj zajema ustvarjalnost dveh šolskih let. Obe sta bili posebni, zaznamovani s posebnimi situacijami, karanteno, poukom na daljavo, ... a pričujoča literarna bera kaže, da nas tudi to ni ustavilo.

Pravzaprav smo bili zelo uspešni na literarnem področju. Mnogi učenci so se udeležili tako lanske kot letošnje literarne delavnice Mihčevega festivala, kjer so nastala odlična besedila, Tanja Kolmančič je prepričala komisijo festivala Župančičeva frulica, ki ima v naši šoli že dolgoletno tradicijo, in je postala zmagovalka lanskega šolskega leta, mladi pesnik Sandro Čeh, zdaj že gimnazijec, prej pa seveda naš učenec, na katerega smo izredno ponosni, pa je v družbi dveh

imenitnih mladih likovnic Eme Dokl in Sofije Van Cautern izdal e-pesniško zbirko, ki jo najdete na spletni strani naše šole. Pesmi slednjih so objavljene na koncu glasila, v posebni, ločeni enoti.

Ob vseh teh poudarkih pa je seveda nastala kopica odličnih pesmic, zgodbic, dramskih besedil, literarnih pisem ... in še in še ...

Besede ne ustavijo ne virusi ne virtualni prostori, nasprotno: naše občutke take situacije le še okrepijo in poglobijo.

Mladi avtorji so tudi tokrat »zamahovali« kot kakšni besedni čarovniki ... in čarovniki z barvami – ter ustvarjali in ustvarili raznolike literarne in likovne prostore. Bogate. Pisane. Vznemirljive. Take, da kar vabijo v svoje domišljjsko središče.

Si upate vstopiti vanje?

Seveda.

Dobrodošli!

Vabljeni!

Za vse in vsakogar je dovolj prostora v besedah, barvah in v vseh prostorih med njimi ...

dr. David Bedrač, urednik glasila

Učenci 3. b

MAJHEN VIRUS, PANIKA SVETA

Dne 31. decembra leta 2019 je izbruhnil neznan virus na Kitajskem. Ta virus ima simptome kašlja, oteženega dihanja in bolečin v mišicah. Kitajska je v svojih preiskavah ugotovila, da gre za novo obliko virusa, z imenom korona virus. Njegov problem je hitro širjenje in inkubacijska doba, kar pomeni, da lahko ima virus kdor koli in ga širi, le da zaradi kasnejših simptomov ne ve, da ga ima. Širjenje virusa se je začelo na Kitajskem. Ukrep, ki ga je država sprejela, je bila karantena, kar pomeni prepovedano gibanje zunaj, zaustavitev celega gospodarstva in zaprtje šole ter vseh javnih ustanov. Prebivalci Kitajske so ukrepe svoje države ustrezno upoštevali. Ob tem dogodku pa so prebivalci drugih držav zanemarjali nevarnost korona virusa, vendar se je izkazalo, da njegova okužba ni tako nedolžna. Sedaj sta najhujše prizadeti državi na svetu Italija in Španija, kjer so ukrepe in karanteno sprejeli zelo pozno.

Le kdo bi si mislil, da lahko tako majhen virus povzroči toliko škode? Kdaj ga bomo zajezili?

Iza Jurgec Bauman, 8. a

ČUSTVA

Zelo sem jezen,
ko me ujame bolezen.
Cel dan ležim,
ponoči pa kot »medo« spim.

Sreča pomeni več stvari:
spoznati prave ljudi,
dobre volje biti
in se z družino veseliti.

Ko nikogar ni, ko te vsi zapustijo ...
Ko si sam, ne skrbi,

še vedno lahko nasloniš glavo
na svojo ramo ...

Pogum ni odsotnost strahu,
temveč zmaga nad njim!
Pogumen človek ni tisti,
ki strahu ne čuti,
ampak tisti,
ki strah preмага.

Sandi Franc, 8. a

IZGUBLJENI SAMOROG

NEKOČ JE ŽIVEL GLAVNI SAMOROG. NEKEGA DNE SE JE ODPRAVIL PO HRANO ZA SVOJE SAMOROGE.

GLOBOKO V GOZDU JE NAŠEL MAJHNEGA IZGUBLJENEGA SAMOROGA, KI JE BIL PRESTRAŠEN IN ZELO LAČEN. GLAVNI SAMOROG MU JE PONUDIL VELIKO NABRANIH GOZDNIH SADEŽEV, DA SE JE LEPO NAJEDEL.

MAJHEN SAMOROG MU JE POVEDAL, DA JE ŽE DOLGO ČASA IZGUBLJEN TER DA JE IZGUBIL DRUŽINO. GLAVNEMU SAMOROGU SE JE ZASMILIL IN PONUDIL MU JE, DA LAHKO ŽIVI V NJHOVI DRUŽINI, KJER BO SPOZNAL DRUGE SAMOROGE.

MAJHEN SAMOROG JE BIL V NOVI DRUŽINI ZELO SREČEN IN TAKO SO SKUPAJ ŽIVELI SREČNO DO KONCA SVOJIH DNI.

Kiara Rosić Jaklin, 2. a

Ela Cvetko, 9. b

ČUDEŽNI DAN

Bil je petek zjutraj.

Ko sem se zbudil, mi je nenadoma postelja rekla: *Dobro jutro.*

Potem sem šel na zajtrk in palačinke so mi rekly: *Polij nas z vročo čokolado.*

Ko sem jih polil z vročo čokolado, sem jih pojedel. Potem sem popil še mleko. Ko sem se najedel, sem šel mimo klavirja, ki me je spomnil na najljubšo pesem.

Leon Unuk, 3. c

PRIJATELJ

Prijatelj je nekdo, ki ti pomaga
nekdo, ki ga imaš rad.

Nekdo, ki se druží s tabo
in prijatelj ni vsak.

Prijatelja si najdeš,
si ga ne kupiš kot telefon.

Skupaj se smejita in
tekmujeta, kateri se bolj.

Ko prijatelj odide,
je žalosten vsak.

Mogoče k tebi pride ...
te obiskat.

Jure Stojanović, 5. a

ROJSTNI DAN MAMUTA LUKA

Nekega dne je mali mamut Luka napisal vabila za rojstni dan.
Vabila je poslal takoj, ko jih je napisal. Vsi so bili zelo veseli.
»Komaj čakam!« je rekel Luka.
»Na kaj pa?« ga je vprašal očka.
»Na rojstni dan, seveda!« mu je odvrnil Luka.

Naslednji dan se je rojstni dan končno začel.
Vsi njegovi prijatelji so bili na zabavi.
»Juhu!« je zakričal Luka.
Prijatelji so ga vprašali, kaj se bi igrali.
»Lov na zaklad, kaj pravite?«
»Ja, seveda!«

Ko pa so našli zaklad, je izza drevesa skočil jamski lev in vzel zaklad.
Bili so zelo jezni, ampak rojstni dan ni bil uničen. Igrat so se šli slepe miši. Ko so se nehali igrati,
je bila na vrsti rojstnodnevna torta. Mama je prinesla veliko borovničevo torto. Ko so pojedli torto,
so se kmalu poslovili in odšli domov.
Naslednji dan so se prijatelji dobili v gozdu. Gugali so se, sankali, lovili in igrali slepe miši. A čez
nekaj časa je prišel jamski lev. Prijatelji so ga osorno pozdravili: »Zdravo, lev!«
»Oprostite za včeraj, ampak bilo mi je dolgčas, zato sem vam vzel zaklad ...«

Filip Lazar, 3. c

KUŽA TIP SE IGRA S PRIJATELJI

Živel je kuža Tip. Imel je veliko prijateljev. To so bili muca Miki, kužek Maks, kuža Nejc. Z njimi je počel veliko zanimivih stvari. Najraje se je igral skrivalnice. Enkrat se je skrila tako dobro, da je že bila tema in sta ga k sreči na koncu le našla starejša bratec in sestra. Potem so šli skupaj objeti domov.

Ana Dokl, 3. c

ČUDEŽNI GOZD

Bil je lep sončen dan. Zala, Neža in Matic, so se odpravili na sprehod v gozd. Tam jih je pozdravil medved.

Šli so naprej in so se ustavili.

Po počitku so šli naprej in srečali zajca. Ta jih je povabil na rojstni dan. Šli so na rojstni dan.

Po zabavi so šli naprej in srečali lisico, ki jim je nagajala. Nagajiva lisica jim je pokazala napačno pot iz gozda. Šli so po poti in se izgubili. Iskali so pot nazaj.

Prišli so do jazbeca. Pokazal jim je pravo pot iz gozda. Zahvalili so se mu in odšli domov.

Matic Majerič, 3. c

Taja Gabrovec, 7. c

NOČ

Noč je mračna –
pa še kako je strašna!
Čemu pošasti se v njej skrivajo?
Le kaj nam prikrivajo?

Zakaj se noč zgodi?
Le kje Luna zdaj čepi?
Ali se Sonca boji?
Le zakaj je ni?

Sonce in Luna sta prijatelja.
En vodi dan,
druga noč.

Pazita, da noben ne pobegne proč.

Kdaj sta se dogovorila, da se zamenjata,
da vloge si izmenjata?
Kako to naredita?
Ali sploh kdaj pri miru stojita?

Čigav je prestol tam na nebu?
Kdo kraljuje v vesolju?
Prvo, ki se s sončnimi žarkmi smeji,
ali druga, ki se z mesečino krasi?

Lucija Kristovič, 8. a

Ema Dold, 9. c

MICI, DODO IN BUČKO SE ZABAVAJO

Mici je nekega lepega dne sedela in se dolgočasila.

Potem je dobila idejo. Lahko bi šla z Dodom in Bučkom ven. Odhitela je ven do Dodove hiše.

Potrkala je na vrata. Dodo jih je odprl.

»Mici,« je rekel Dodo. »Pojdimo ven, jaz, ti in Bučko.«

»Ja, dobra ideja. Greva po Bučka.«

Ko sta prišla, sta potrkala na vrata. Bučko je odprl vrata.

»Zdravo, Bučko, gremo ven. Vsi mi.«

»Ja!«

Odpravili so se v gozd. Metali so liste. Šli so se skrivalnice. Lovili so se. Plezali so. Počeli so še veliko drugih stvari. Ko so se jih šli že deset, je Mici rekla: »Dovolj imam.«

Dodo in Bučko sta se strinjala. Mici je Doda in Bučka pospremila do doma. Potem je šla še sama domov. Ko je prišla, je odšla spat.

Stela Novak, 3. c

ODPOTOVAL SEM NA MARS

Bilo je sredi noči, ko so me obiskali trije Marsovcí. Vprašali so me, če bi odpotoval v največji svet dinosavrov, ki je na njihovem planetu. Že tri noči sem namreč sanjal o rajskem svetu dinosavrov, kamor so me odpeljala prav ta čudna bitjeca, ki so me to noč obiskala. Seveda sem želel vse to videti!

Z vesoljsko ladjo smo se mimo zvezd in Lune odpeljali s svetlobno hitrostjo. Prispeli smo na planet Mars, v njihov svet dinosavrov. Vse je bilo zeleno, rastla so visoka drevesa in vsi dinosavri so bili nasmejani. Marsovcí, ki so živeli kar med njimi, se ravno zaradi prijaznosti teh ogromnih bitij, niso počutili ogroženi. Živeli so enako kot mi ljudje na Zemlji, le da so bili umirjeni in sproščeni.

Kljub drugačnemu izgledu Marsovcí se želim tudi sam prebuditi na Marsu, kjer vladata smeh in sočutje med vsemi živimi bitji.

Matija Jabločnik, 5. b

OBISK PRI BABICI

Ko sem prišel k babici, sem se igral s sestrico Dašo.
Potem sem šel babici pomagat peč piškote.
Ko sva jih vzela iz pečice, so oživele.
Začeli so govoriti in so razmetali celo stanovanje.
Jaz, Daša, dedi in babi smo jih ulovili in pojedli.

Tjaš Zupanič, 3. c

Sofija Van Cauteren, 9. c

BABI GLIA IN NEVRONČKI

V naših možganih imamo glia celice in nevrone ter še polno drugih stvari, ki si zapomnijo, vohajo, čutijo, okušajo ...

Nekega dne je Glia celica zaslišala krik. Sprehajala se je po možganih, a najprej ni videla nikogar, nato pa je zagledala tresoč se nevron. Vprašala ga je, če potrebuje pomoč. Nevron ji je hlípajoč odgovoril, da skrbi za mnoge prenose, da je tako zaposlen, da ne zmore skrbeti niti za čistočo niti za svojo prehrano. Glia mu je obljubila pomoč.

»Oh, kako si prijazna in vljudna,« se ji je dobriklal nevron. »Kdo sploh si?«

»Glia sem,« mu je odgovorila. »Skrbim za to, da ti lahko nemoteno opravljaš svoje delo.«

Glia se je razgledala okrog in hitro ugotovila, kaj je treba postoriti. Lotila se je čiščenja. »Kako sem lačen,« je zaslišala iz nekega kota.

Glia je razmišljala, da ni dobro, če vse postori sama, da bo bolje, če bosta sodelovala in skupaj opravljala delo.

Minilo je leto in nevron je Glio poklical: mama. Glia ga je presenečeno pogledala in vprašala, če kaj potrebuje. Dobila je odgovor, ki ga ni pričakovala. Nevron ji je odgovoril, da ne potrebuje nič, da ji je samo zelo hvaležen, ker mu pomaga. Povedal ji je tudi, da odhaja na drugi konec, da odhaja v svet, ker mora v šolo, kjer bo spoznal lepote učenja. Žalostna, a ponosna, mu je Glia dovolila, da gre. Seveda ga je posvarila pred nevarnostmi.

Minevali so dnevi, tedni, meseci in leta, ko je nevron spet prišel k svoji mami Glii. Zelo se ga je razveselila, bila je srečna. Povedal ji je, da ne bo ostal, ker je na študiju spoznal svojo ljubezen. Mama Glia je razumela, saj mu je želela le najboljše, da bo čim bolj koristen.

Nevron je spet odpotoval, s svojo izbranko je začel novo življenje. Ker je bil srečen in oskrbovan, je svoje naloge vestno in dobro opravljal in se izmučen vračal domov, kjer se je dobro počutil. S svojo mlado celico Glio se je dobro razumel. Imela sta tri čudovite otroke, ki so radi obiskovali babico Glio. Mladi nevrončki so potrebovali nego in ljubezen babice in so veliko časa preživeli z njo. V sožitju so se veliko in radi pogovarjali, dotikali, objemali.

Skupaj so srečno živeli do konca svojih dni.

Lea Petrovič, 6. a

PRI DEDKU IN BABICI

Bila je sobota. Mami in ati sta me peljala k babi. Ko sem prispel, sem stekel v hišo. Videl sem, da babi peče piškote.

Šel sem zbuditi strica. Šla sva se ven žogat. Babi me je poklicala na piškote. Potem sem šel risat. Nato sva šla z babi na sprehod. Srečala sva sosedovega psa Miša.

Prišla sva domov in dedek je pekel kostanje. Ko so bili pečeni, smo vse pojedli.

Nato sva šla igrat šah. Odigrali smo šah in dedku sem šel pomagat pospraviti lopo.

Mami in očka sta prišla pome in nato sem se poslovil.

Jure Vrečar, 3. c

Tevž Levstik, 9. c

SPOŠTOVANI FRANCE PREŠEREN,

pri pouku slovenščine smo prebrali tri vaša, zelo dobra dela: Povodni mož, Turjaška Rozamunda ter Apel in čevljar. Vse pesnitve smo z veseljem prebirali.

Začeli smo s Povodnim možem, mojo najljubšo vašo pesnitvijo. Že pred petimi leti, ko sem prvič slišala pesnitev Povodni mož, mi je bila takoj zelo všeč. Že takrat sem se velik del naučila samo s poslušanjem in letos, ko smo jo prebirali v šoli, sem vsako uro vedno rajši šla k pouku. V Povodnem

možu mi je zelo všeč ta dramatičnost in napeto dogajanje, ki vodita v nepričakovan in krut konec. Navajeni smo, da je na koncu pesnitve vedno ta, »ameriški«, srečen konec, pri vaših delih pa je ravno obratno, kar mi je zelo všeč, ker konca ne morem napovedati.

Prav tako v Turjaški Rozamundi. Romanca, v kateri je dogajanje zelo pestro, se prav tako nesrečno konča za Rozamundo, ki jo Ojstrovrhar zapusti in gre z Lejlo, ona pa zaradi obljube gre v Kloster med nune. Pesem je najprej nerazumljiva, ko pa se v njo poglobiš in prepoznaš, o čem govori, postane zelo lepa in zanimiva.

Sonet Apel in čevljar me je zelo navdušil, saj sem, po naslovu sodeč, mislila, da gre za nekakšno ne preveč zanimivo pesnitev, vendar me je s svojo poučno vsebino zelo navdušila. Rada bi prebirala še več takšnih del ...

Dodajam pa še eno svojo pesnitev, če bi vas mogoče zanimala.

KLOPCA

Spoznala na klopci sta se zakleti,
le čemu ta klopca mora po tem sloveti?
Iskrica, dve sta skočili takoj,
za vedno skupaj, za vedno s teboj.

A ta klopca zastoj ni zakleta,
na njej nesreča je za vedno ujeta.
»Kaj, če bo strela, kaj, če bo grom?!«
»Ne skrbí, no, draga, te peljem na dom.«

Odšla na grad sta ta dva slavit,
malo pojest, tud' malo popit.
Odprav'la do njene sta kočé se stare,
prosit za roko starše pretkane.

Starša privol'la, s pogojem al' več,
Poroča naj bo, ko klopca gre preč.

Dragi to sprejme, žal ne vedoč,

da ta klopca nikol' ne gre proč.
Mnogi poskusili so njo odstraniti,
a ta klopca ne neha nesreče deliti.

On že povabi svate, družino,
da se bo pilo in veselilo,
še klopco odstrani
in se bo možilo.

Prime on klopco, potegne jo k sebi,
ona pa sproži obrambni sistem,
nevihta nastane, ga strela zadane,
umre tudi on,
draga, nesrečna, se vrne na dom.

Žalostna ona privabi nevihto,
stopi tud' ona pod strele svetleče,
zadane jo ena,
umre ne-boleče.

Ela Miklošič, 9. a

PESEM

Pesem je taka rima,
ki je ta svet še nima.
V njej se vse ujema
in rima.

Pesem je mavrica
naših misli
in kltica cvetja
iz vsakega srčeca.

Tim Hazemali, 8. a

Amna Hadžihasanović, 4. b

Tjaša Lea Pulko, 9. c

UŽIVAJ V TRENUTKU

Si kdaj pomislil, da je lahko konec sveta vsak
trenutek?

Ko se poglobim, spreleti grozen me občutek

...

Da bi prav zdaj meteor na zemljo padel,
da bi ti nekdo vse, kar imaš, ukradel.

Da bi v nas trčila galaksija,
da bi se zgodila kakšna usodna čarovnija.

Zgodi se lahko marsikaj.

Ni pomembno, kje si, kam greš, v kateri kraj,

...

Uživaj življenje v vsakem trenutku, tukaj in
zdaj!

Ana Vidovič (lani 9. a, zdaj srednješolka)

PESEM

Pesem je zabavna,
razgibana je kot pozavna,
kadar vrstico ji dodaš,
lahko pomaga ti pajdaš.

Pesem je sama v sebi lepa,
nikoli ne veš, kaj se ti z njo obeta,
lahko daš jo za reklamo,
z denarjem pa si kupiš lamo.

Pesmi so zanimive,
ko pogledaš s prave perspektive,
kdor nanje se spozna,
ve, da se pesem nikoli ne konča.

Lukas Čeh, 8. a

SAMO PESMI IN DOBRA BESEDA LAHKO SPREMENIJO SVET

Življenje je kratko
in ga popestri prijateljstvo.
Je polno presenečenj in dogodkov,
ki pomenijo veliko.
Coronavirus je res močan,
a prijateljstvo je močnejše.
Vedno si lahko prijatelj z osebo,
ne obupaj, gotovo se boš še srečal z njo.

Prijateljstva ni konec.
Tudi če izgine,
se bo vrnilo močnejše,
kot je bilo.

Kaj pomeni družiti se?
To pomeni, da se zabavaš?
Ko se družiš, rad nagajaš.

Družiš se z osebo, ki te zabava,
osebo, ki malo nagaja,
osebo, ki rad jo imaš,
kot prijatelja, seveda.

Poglej se v ogledalo.
Kaj vidiš?
Vidim osebo, ki jo rad imam.
Vidim človeka, ki smeji se mi.
Vidim jih več, ki bližajo se.
Smehljajo se tudi kot jaz sam.
Ko vidim,
kaj dogaja se mi,
vesel sem s prijatelji.

Klemen Unuk, 7. b

BOLEZEN

Zakaj se bolezen zgodi?
Kdaj do mene prihiti?
Kako izognem naj se ji?
Čemu na mene zdaj preži?

S čim jo premagati?
Kdo takrat vselej ob strani mi stoji?
Zakaj vedno hoče zmagati
in nas ljudi premagati?

Korona naj se tokrat nas boji.
Iz izolacije ven se nam mudi,
saj mi borci za življenje smo vsi.
Brez orožja in strahu jo bomo premagali.

Bor Drevenšek, 8. c

Pija Pizar, 4. b

TRI REČJE

Le kdo si ne želi Povodnega moža,
s katerim preplula bi pol sveta?
Za roko bi me vodil tja,
kjer srčne želje ne poznajo meja.

Skupaj z njim bi vodni svet raziskovala
in po slovenskih rekah potovala.

Najprej bi v Ljubljanico skočila,
ker v njej beseda ljub se skriva.
Beseda ljub pa se skriva v poljubu
in zaobljubi,
iz katere se razvije ljubezen.

Potem do Soče bi skočila,
ki je veliko krvi prelila.
Soška fronta veliko življenj je vzela,
a Soča ostala je slovenska cela.

Nazadnje bi se v Dravo spustila
in se do domačega Ptuja napotila.
V Dravi poiskala bi rimski zaklad.
Iz njega bi si prstane naredila
in si večno ljubezen obljubila.

Ajda Hajnal, 9. b

Iza Križe, 4. b

100 LET

Nimam ideje za novo pesem,
besede v zrak ponesem ...
Tukaj ni šolskega reda –
kar piši,
brez da gledaš sosedu.

Končno verz dobi svoj čar,
pesem postane moj dar.

Res je trajalo 100 let,
a videl to bo cel svet!

Ema Vidovič, 8. b

TAJINE DOGODIVŠČINE S PRABABI LIZO

(poskus radijske igre)

Taja pokliče svojo prababico Mono Lizo.

Taja: Zdravo, prababi! Ali lahko danes pridem k tebi, na obisk?

Mona Liza: Seveda lahko prideš, samo kasneje imam še neke opravke ...

Taja: Saj ti lahko pomagam.

Mona Liza: Odlično, torej se vidiva ob 15. uri.

Taja: Se že veselim! Adijo!

Taja se s kolesom pripelje na obisk k prababici Moni Lizi. Vstopi v hišo, vrata zaškripajo.

Taja: Zdravo, ali je kdo doma?

Nikjer ni videti nikogar, zato Taja raziše hišo.

Taja: Le kje je prababi Liza? Mogoče je šla v trgovino, jo bom počakala ...

Taja ve, da ima prababi Liza podstrešje, kjer je veliko zanimivih stvari, zato se odloči, da gre raziskovat, vrata zaškripajo in Tajo postane strah.

Taja: Halooo, je kdo tu?

Lesene deske škripajo.

Taja: Halooo ...

Od daleč se zasliši neprijeten zvok, šumi, ki prihajajo iz škatle na podstrešju, Taja se čudi in se približuje zvoku.

Taja: Od kod prihaja ta zvok? Tukaj je nekakšna škatla ...

Taja odpira škatlo. Zašumi. Ko škatlo odpre do konca, zagleda telefon.

Taja: Uff ... Nekdo kliče mojo prababi!

Taja si oddahne in se sprašuje, zakaj je Liza dala telefon na podstrešje.

Mona Liza: Doma sem!

Taja: Prababi, končno si doma!

Mona Liza: Prinesla sem sestavine za piškote.

Taja: Super, se že veselim pojedine.

Taje ni bilo več strah in skupaj s prababi Mono Lizo sta spekli 101 piškot. Seveda jih nista pojedli sami, razdelili sta jih med sosede.

Gaia Rhea Majcen, 6. b, Pia Klasinc, 9. c, Tjaša Žvegla (lani 9. c, zdaj srednješolka)

HECNA IZŠTEVANKA

1, 2, 3,
več me ni.

4, 5, 6,
grad je zaklet.

7, 8, 9, 10,
v šoli sem spet.

Žiga Trbovič, 9. c

ZVEZEK

Ko pogledam v matematični zvezek,
nič jasno mi ni.
Nobenih števil,
nobenih besed,
samo list z ovitkom vred!
Vidim števili 1 in 3,
zakaj se z množenjem ne deli?

Maja Bosilj, 7. c

JETNIŠKA CELICA 666

(poskus srhljive radijske igre)

Radijski napovedovalec: Danes zjutraj so prijeli Erika Saganaša, ki je v torek zvečer umoril svojo ženo. Ženo je pet krat zabodel in jo pokopal pod korenjem.

Ropot rešetk, smeh zlobe in koraki po hodniku ...

Policaj: V najslabšo celico si prišel. 666! Pravijo, da v njej straši.

Erik (vzdihne): Če pa sem nedolžen ...

Škripanje postelje, zehanje, zvok prikazovanja ...

Duh žene: Vem, da si nedolžen! Dajala ti bom namige ... Jutri bo zajtrk ogaben, a vseeno ga pojej in našel boš nekaj koristnega za pobeg.

Zvok izginjanja ...

Policaj: Vstanite!! Zajtrk je!

Podrsavanje pladnja pod vrati, rožljanje žlice ...

Erik: Žena me je res dobro poznala, res sovražim ričet.

Zvok hranjenja ...

Erik: O, moj bog, našel sem polovice kartice. Čakaj, nekaj piše na njej: »Ljubi mož, polovica kartice je na dnu stranišča, pogrešam te.

Odpiranje pokrova stranišča ...

Erik: Vidim polovico kartice.

Skok kače iz stranišča, sikanje kače ...

Erik: Aaaaa!

Sikanje in zvok pika ...

Erik: Aaaa... Na pomoč! Na pomoč!!

Hropenje, klici na pomoč ...

Onostranstvo

Erik: O, žena, vesel sem, da te vidim. Samo, da sva spet skupaj.

Eva Peklar, 9. a, Matic Veler, 9. c, Manuel Majcenović Ozvatič, 9. c

NIČ

0, 1, 2, 3,
v šolo se mudi,
4, 5, 6,
čas beži,
7, 8, 9,
v šoli sedim spet,
10, 11, 12,
konec je pesmice!

Vid Kuzma, 8. b

ŠTEVILKE

ENKA ni prav pametna,
DVOJKA rada se uči,
TROJKA jedla rada bi,
ŠTIRKA hoče svojo mamo,
PETKA naredi zabavo!

Katarina Peranić, 6. d

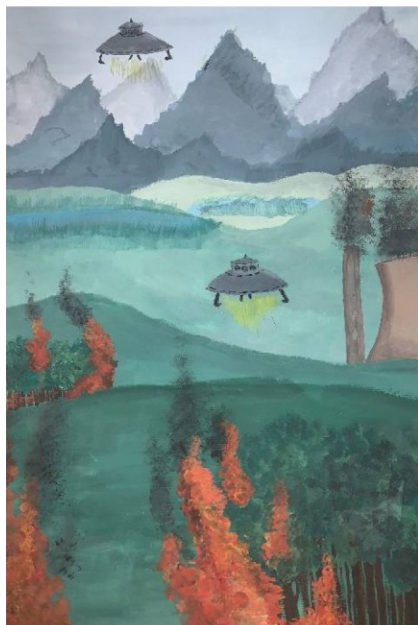
ŽIVLJENJSKE ŠTEVILKE

1 je število za osamljenega,
ko pride še eden,
dobimo število 2.
To je število za zaljubljenca,
ki se ga težko razpoloviti da.

Če pa se to res zgodi,
nastopi spet število 1,
ki se s 3 pomnoži.
S prijatelji se lepo imaš,
če pa eden laže ti
in zaničuje tvoje ime,
ga stran od svojega življenja daš.

Spet ostaneta samo 2,
ta prava in najboljša prijatelja,
takšno življenje pač je –
včasih ja in včasih ne.

Eva Peklar, 9. a

Ela Miklošič, 9.a

PA-PA

1, 2, 3, že domov se mi mudi,
4, 5, 6, že grem jest,
potem pa grem tja in tja in tja,
da do cilja pridem,
končam
in grem pa-pa.
Gal Vogrinec, 7. c

Neli Fric, 9. b

ZDRAVNIK

Zdravnik me je pozdravil,
Zdravnik tam v ambulanti sedi,
On kri mi je vzel,
Recept mi je predpisal
Nato sem domov odšla,

bolezen je odpravil.
rešuje življenja ljudi.
ko strah me je bilo, je potrpel.
in se podpisal.
v slovo mu pomahala.

Tamara Arnuš, 7. b

SANJAL SEM ...

Na nogometno tekmo smo odšli z letalom. Nekje na sredini leta je letalu zmanjkalo goriva. Padali smo. Pilot je rekel, da so pod sedeži čevlji, s katerimi lahko letiš.

Smo padli?

Letalo je padlo, ampak brez nas. Rešili so nas čevlji, s katerimi lahko letiš. Potem smo odleteli na tekmo.

Ko smo prišli na tekmo, smo se preoblekli v drese, popili malo vode in se šli ogret na igrišče. Po ogrevanju smo šli v garderobo, kjer smo se pogovarjali. Nato smo šli na igrišče igrat tekmo.

V prvem polčasu ni bilo golov, ampak vseeno lepe, žal zamujene priložnosti.

V prvi minuti drugega polčasa smo dobili gol. Bilo je ena proti nič. Nato smo v oseminsedemdeseti minuti zadeli gol. Zdaj je bilo ena proti ena. V devetdeseti minuti smo imeli zadnji protinapad. Jaz sem brcnil žoga. Žoga je letela proti голу.

Ko je bila žoga en meter pred golom, me je mami zbudila in nikoli nisem izvedel, če sem zadel gol.

Tai Primc, 6. a

SPOŠTOVANI GOSPOD PREŠEREN!

Pri pouku slovenščine smo brali tri vaša besedila ...

Začeli smo s Povodnim možem. Ta pesem mi je bila najbolj všeč. Le kako vam je uspelo napisati takšno pesem?

Moram reči, da ste si zastavili precejšen zalogaj. Povodni mož in Urška tako rekoč še živita v mislih vsakega od nas, saj smo se res poglobili v vsebino in poskušali razumeti vsakega posebej.

Le nečesa ne razumem. Zakaj ste se odločili, da je Povodni mož Urško odpeljal v vodo?

Nadaljevali smo s Turjaško Rozamundo. Zdi se mi dobra, a je že na začetku nisem prav dobro razumela. Mislim, da še sreča, da je teta postavila to vprašanje, saj drugače Ojstrovrhar ne bi nikoli spoznal Leje in bi do konca življenja ostal z samovšečno Rozamundo.

Nazadnje smo brali besedilo Apel in čevljar. Strinjam se z vami, da se vsi moramo držati svojega področja, ne pa »vdirati« na tista, na katera se ne spoznamo. Ta sonet ima zelo dobro sporočilo ...

Ko smo prebrali ta sonet sva se s sošolko Laro odločili, da skupaj poskusiva zapisati enega. Spodaj ga bom dodala in če boste imeli čas, ga lahko pogledate in podate še svoje mnenje. Prav bi nama prišla kakšna kritika ...

DEDEK IN LENIVEC

Dedek stol pred televizijo postavi,
ker bolj bližino ljubi kakor daljino,
da vidi, kaj po svetu se dogaja.

»Politika neumna,« pravi.

Program preklopi in zagleda
tam na veji gor lenivca.
Energijske, meni, da ima premalo,
naj si hitro jo nabere.

Ko pride drugi dan spet dedek pred
televizijo,

namesto, da bi program preklopil,
raje o lenivcu se bo poučil.

Zavrne babica idejo.

»Politika pomembna!« reče.

In po stopnicah navzdol steče ...

Lea Tjaša Pulko in Lara Kramar, 9. c

SREČA

Sreča je vedno vesela,
a nikoli žalostna.
Sreča nikoli ne trpi,
saj je vedno vesela.
Vsak je lahko srečen,
ko dela, kar ga veseli.
Ko počneš, kar želiš,
si najsrečnejši na svetu.

Viktorija Klinc, 9. b

Eva Peklar, 9. a

ZALJUBLJENI MIHEC: KAKO SE JE VSE ZAČELO

(odlomek)

Ko je zazvonil zvonec, sem hitro odšel v razred in sedel na svoje mesto. Danes sem moral za domače branje predstaviti knjigo Harry Potter: Kamen modrosti, a se nikakor nisem mogel zbrati. Kar naprej sem razmišljal o včerajšnjem pripetljaju s prelepo Gajo, mojo sošolko.

Namreč, med božičnim časom je v našem mestu postavljeno drsališče s polno okraski po celem mestnem jedru. S prijateljem Jakobom sva šla tja takoj po pouku. Tam sva zagledala Gajo in Tino, ki sta se takrat že drsali. Jakob mi je rekel, naj Gajo vprašam, če bi skupaj drsala in to sem tudi nameraval storiti. Že sem bil skoraj pri njej, ko sem se spotaknil čez majhen leden kamenček. Padel sem na rit.

Podrl se mi je svet ... Kar se je dalo hitro, sem oddrsal nazaj do vhoda v drsališče, se preobul in stekel do doma. Bilo me je tako sram.

Ko sem prišel domov, se nisem mogel pripravljati na govorni nastop.

No, in danes tudi ne! Gaje si nisem upal niti pogledati – sedela je samo eno mizo za mano. Ko sem molil, da ne bi dobil »ceveka«, sem pod sabo zaslišal hrup. Pogledal sem, kaj bi to bilo in ...

... bile so Gajine škarje, ki so padle z njene mize ...

Ema Vidovič, 8. b

VISTA O MIHCU

Če pogledamo na gozdno jaso gozdnatega gozda v gozdnati deželi ob gozdnatem jezeru, lahko tamkajle vidimo majhno kolibico. Bila je to namreč majhna, lesena, z dimnikom, vrati ter s slamnato streho opremljena koliba.

Seveda pa takšne lepe kolibe skoraj nikoli niso prazne. Notri je namreč živelo na stotine bitij. Stene kolibe so bile dom številnim polhom, mišim, podganam, kačam in še bi lahko naštevati.

Je pa tu živela tudi stara gospa s svojim vnukcem Mihcem. Oba – Mihec in njegova babica – sta oboževala vse živali. Zato sta seveda imela tudi svojo muco, s katero sta se igrala vsak dan. Denarja nista imela na pretek, vendar sta imela drug drugega.

Mihec je bil zelo zanimiv fant. Obiskoval je 2. razred osnovne šole Hrastova Bukev. Njegov najljubši predmet je bil slovenščina. Pri slovenščini ga je učil doktor David Drvač. Mihec je namreč neizmerno rad pisal številne pesmi, zgodbe, dramska besedila in še bi lahko našteval. Njegov glavni navdih pri pisanju vseh literarnih del pa je bil njegov učitelj slovenščine.

Tudi pogled na tega zanimivega fanta Mihca je bil karseda čuden. Imel je namreč svetle skuštrane in skodrane lase, modre oči ter obrvi ter sončne pege. Vedno pa je nosil svojo priljubljeno rdečo kapo. Nosil je tudi moder, na stotih mestih preluknjan plašč, ki mu je bil tako prevelik, da se mu je ves čas vlekel po tleh. Ta plašč je imel tudi po par kilometrov globoke žepe, v katerih je Mihec vedno hranil božične okraske za nujne primere. Na nogah so mu migljali še rdeči, pošvedrani škornji.

Mihec je najraje na svetu jedel sveže žabje krake in pil čokoladno mleko. Po značaju je bil pa bolj prestrašen mladenič. Predvsem se je bal štokelj ter teličkov. Štoklje namreč prav tako kot on enostavno ne zdržijo brez žabjih krakov. Prav tako s štokljami kot s telički je Mihec nekoč doživel strašansko izkušnjo. Tako se je tole zgodilo ...

Nekega dne je Mihec lovil žabe v žabjem ribniku ob svoji kolibi, ko se je z neba spustila črna postava, kot senca s teme. Njen prihod je bil nepričakovan in strašen. Mihec se je od strahu spotaknil ter prekucnil v žabjo jezero, kjer je ravno lovil žabe. Temna postava je sprožila svoje dolge noge s kremplji, ostrejšimi od zbrušenih sekir, ter z njimi začela opletati po Mihcu. Vsaj tako je to potekalo v Mihčevi glavi.

V resnici pa je bila temna postava le majhna, nedolžna štoklja, ki še ni znala prav dobro leteti in je nerodno opletala s kremplji.

Zato se torej naš Mihec boji štokelj ...

Se pa boji tudi teličkov ...

Kot sem že omenil, obožuje čokoladno mleko. Vsaka visoko izobražena oseba pa seveda ve, da čokoladno mleko pride iz črno-rjavih krav. Ko pa seveda mama krava začne s »pridelovanjem« čokoladnega mleka v »dojkah«, ga telički spijejo.

Nekoč, ko se je Mihec odpravil na sprehod do bližnje kmetije rjavih krav, da bi eno pomolzel, je naletel na oviro. Majhna rogata kroglica je ležala pod mamo kravo in srkala sladko čokoladno mleko iz njenih vimen. Ta zver je bila pošast, kot še je mlad Mihec ni nikoli videl. Male kroglice pa seveda ni opazil, dokler ni bilo že prepozno. Takšne male rogate kroglice pa si ne dovolijo, da nekdo tako pije njihovo sladko čokoladno mleko.

Mala kroglica se je v kratkem pretvorila v neuničljivega demona in je s svojimi rogovi začela preganяти Mihca. Mihec je bežal in bežal, dokler se ni dovolj oddaljil, da se je nadihal in iz žepa potegnil božični okrasek. Ko je rogati demon zagledal okrasek za nujni primer, se je počasi ustavil, prišel bliže, vzel božični okrasek in ga tako ... 1, 2, 3! ... zbasal v usta in pogoltnil. Mihca je samo pogled na njegov okrasek za nujne primere, ki je končal kot hrana za demona, tako prestrašil, da je na licu mesta kar omedlel.

Iz nezavesti se je zbudil v svoji kolibi, kjer ga je babica božala po čelu in muca lizala po dlani. Od strahu je še sedaj trepetal. Babica mu je nekaj zašepetala na uho in kmalu sta se babi in vnuk v smrtni tišini posedla vsak na svojo stran mize v dnevni sobi. Babica mu je namreč obljubila, da mu bo pripravila sveže žabje palačinke. Ob misli, na le-te je ves strah kot kakšna žaba odskakljal nekam daleč, daleč, daleč, medtem ko se je na Mihčevih ustih razprostrl ogromen, veličasten, zmagovalen nasmešek.

Nik Bombek, 7. c

Gal Vogrinec, 7. c

LAŽNIVI MIHEC

Miha je živahen, a zelo priden deček. Hodi v tretji razred osnovne šole. Ker je tako zelo majhen, ga vsi v razredu kličejo Mihec. Ima čudovite čokoladno rjave oči ter rjave lase.

Nekega dne se je s sošolci po pouku igral na igralih za šolo. Neki deček, ki mu je bilo ime Žan, pa je bil zelo poreden in vsi v razredu so se ga bali.

Tistega dne ja Žan pristopil k Mihcu in mu rekel, naj vrže kamen v okno ali pa ga bo pretepel. Mihec tega ni želel storiti, vendar je bil zelo prestrašen, kaj mu bo Žan drugače naredil. Že sama misel, da bi ga kdo tepel, ga je navdajala z grozo. S tal je pobral kamen in ga vrgel v okno. Na srečo se ni razbilo, ampak ga je učiteljica vseeno videla in ga poslala v razred, da se pogovorita.

Mihca je bilo zelo strah. Učiteljica ga je vprašala, zakaj je to naredil. Mihec se je najprej zlagal, da ga je vrgel po pomoti, vendar pa je bil Mihec grozen lažnivec, zato ga je učiteljica vprašala še enkrat in zahtevala resnico.

Mihec ni rad izdajal drugih, pa četudi so naredili kaj grdega, ampak je vseeno vse priznal. Povedal je, da je Žan rekel, da mora vreči kamen v okno ali pa ga bo pretepel. Učiteljica je takoj šla po Žana in ga vprašala, ali je bilo res tako. Žan je nejevoljno, ampak hkrati tudi prestrašeno, vse potrdil, rekel pa je tudi, da bo od sedaj priden in da tega ne bo več počel. Žan se je moral opravičiti Mihcu in vse je bilo spet v redu.

Mihec pa je spoznal, da je bolje kot nekaj narediti in potem biti prestrašen, da takoj, ko te nekdo izsiljuje, poveš starejši osebi in tako preprečiš morebitne posledice.

Zala Kramberger, 8. b

Ema Dokl, 9. c

VIKING MIHA

Predavnimi časi, v letih, ki so že davno minila, je živel viking Miha s svojo družino. Njegovemu očetu ter tudi vodji je bilo ime Ragnar, njegovi mami pa Eljah.

Ko se je cela posadka odpravila na plenjenje obal, pa je Miha metal v vodo neko staro kamenje, ki so ga imeli na palubi. Bilo ga je namreč strah sovražnikov. Slovel je po vzdevku »mevžaviking«, saj ga je bilo strah še lastne sence. Rad se je igral z božičnimi okraski, česar ni nihče razumel. Pri igri z božičnimi okraski se je velikokrat oziral v nebo, ki je bilo takrat kot školjka neulovljivih odtencev. Bilo je čisto običajno jutro. Miha se je zbudil v naročju plišastega medveda. Da, prav ste prebrali, v naročju plišastega medveda – imel je namreč eno največjih plišastih igrač v vikinški deželi, ki jo je uporabljal tudi kot posteljo. Medtem ko se je Miha prebujal, je njegov oče že gledal morje in nebo ter skušal napovedati, ali bodo danes lahko šli zaplenit del obale.

Za zajtrk so vsi jedli surove školjke. Po zajtrku pa so se odpravili ...

V vikinški vasi so ostale ženske, moški pa so odpluli. Na začetku plovbe so izvrstno sekali valove, vreme pa jim je bilo naklonjeno. Miha je seveda želel ostati doma, a mu tega njegov oče pod nobenim pogojem ni dovolil, saj je Ragnar upal, da bo Miha njegov naslednik. Njegovi upi so sicer že umirjali, a vedno je govoril : »Upanje umre zadnje!«

Ko so prišli do neke obale, so jo hoteli zavzeti ter je oropati. Na prvi pogled je bil tisti del obale prazen. To bi rekel vsak, a za gozdom, ki je bil kakor ogrinjalo mnogoterih barv, se je skrivala majhna, a mogočna vasica s sposobnim in spoštovanim vodjem po imenu Hamed.

Ragnar in posadka so vasico skušali napasti, ko so jo zagledali, a so se pri tem močno opekli. Takrat je Hamed močno zgrabil Ragnarja za obleko.

Medtem pa se je Miha igral z zalivalco ter vedrom. Skušal je zgraditi peščen grad. V vikinški vasi pa so Helijah ter ostale žene ter hčere pridno delale na vrtu. Najboljša prijateljica Helijah po imenu Hemalija je bila zadolžena za zalivanje vrta, zato je morala hoditi do vodnjaka, nato pa do vrta.

Naenkrat je Helijah zaslišala odmevajoč krik Hemalije. Medtem je bil njen mož v pesteh Hameda. Ragnarju je zabrusil, naj se njegovi vasici s svojo posadko ne približa več ...

Mihu pa je medtem uspelo zgraditi peščen grad. Postavil se je nadenj. Ko je videl ribo, kako hitro je pljusnila, se je od straha polulal in grad je bil moker. Ragnar pa ni vzel s sabo v vasico Miha, saj je vzel tiste, ki so bili pogumnejši.

Miha pa takrat pri ladji ni ostal sam. Nanj je pazil učitelj slovenščine dr. David Ladjač. On je bile eden zlobnejših med vikingi. Pogosto je Mihu v glavo vrgel kakšen škorenj.

Medtem je v vikinški vasici Helijah zaslišala krik Hemalije. Hitro je odšla pogledat, kaj se je zgodilo ter opazila Hemalijo na dnu vodnjaka. Helijah je hitro odšla po vrh, ki so jo imeli v tistem majhnem

pristanišču. Vrv je spustila vse do njene prijateljice ter jo poskusila povleči navzgor. A se je vrv začela trgati.

Miha se je medtem na palubi začel igrati z božičnimi kroglicami. Skoraj se je že stemnilo. Igral se je v očetovi sobi. Ko je Ragnar prišel v sobo, se je pojavila njegova senca. Miha se je tega zelo ustrašil ter stisnil božično kroglico, tako da je počila. Ko je Ragnarova posadka plenila obalo, Miha s palube ni metal kamnov, kar se je zgodilo prvič. Še sedaj se nekateri sprašujejo, zakaj se je Miha tako veliko igral z igračkami pri triintridesetih letih ...

Hitro so odppluli domov, saj je bil Ragnar zelo besen. Če bi ga pogledal, bi videl, kako mu na čelu piše, da je besen. Vreme jim sicer pri plovbi ni povzročalo težav, a tista glavna reč jim ni uspela. Ko so se doma zasidrali, je prestrašena Helijah začela vpiti, da je Hemalija v vodnjaku. Ko je Ragnar rešil Hemalijo, je bil Miha že v tesnem objemu s svojo mamo. Še vedno je bil zelo prestrašen ...

Vedno je bil in vedno bo!

Takšen pač je.

Živeli so še naprej srečno, Ragnar pa se je odločil, da bo Hamedu vrnil milo za drago.

Jure Škamlec, 7. c

Blažka Markež, 9. a

ZGODBA O MIHU

V čudežnem mestu Plesarija živi deček z imenom Miha. Miha je devetošolec, ima kodraste rjave lasе in črne oči. Je nagajiv, a zelo pameten. Obožuje knjige in ples.

Ples je njegova velika ljubezen, saj že od malih nog pleše. Celo mesto ga obožuje, pravijo mu, da je kralj plesa. Miha tekmuje v solo plesu in se rad udeležuje tekmovanj. V mestu Plesarija so nekega dne priredili plesno tekmovanje. Na tekmovanje je prišlo veliko plesalcev in Mihov največji nasprotnik. Ime mu je bilo Janez. Janez je v mesto prispel s prelepo kočijo. Ljudje v mestu so občudovali kočijo in nestrpno čakali, kdo bo izstopil iz nje. Miha je v tistem hipu zagledal Janeza in ga z očmi pomeril od glave do pete. Zelo je bil ljubosumen nanj, saj so ga krasile izoblikovane mišice na telesu. Prebivalci niso vedeli, da ima Miha takšnega nasprotnika. A Janez na tekmovanje ni prišel sam, zraven je prišel tudi njegov govoreči ptič.

Miha je vsa ta leta tako treniral, samo, da bi bil boljši od njega in da bi v svojem mestu osvojil prvo mesto. Proti večeru, ko so se vsi prebivalci odpravili k počitku, je Janez poslal svojega ptiča, da gre vohunit za Mihom. Želel je izvedeti kakšno točko bo imel Miha. Ko je ptič prispel k Mihui, je zagledal kako Miha pleše in ga občudoval. V tistem hipu ga je Miha zagledal, ptič se je ustrašil in odletel. Miha je imel pri roki kamen in ga vrغل v ptiča. Zadel ga je, ptič je padel na tla in stekel je k njemu.

Vprašal ga je zakaj vohuni za njim. Ptič mu je povedal ves načrt, ki ga je naredil Janez. Tako sta Miha in ptič postala prijatelja in ptič se ni vrnil k Janezu.

Naslednji dan je Miha s ptičem sklical celo mesto in jim povedal, kaj je Janez želel narediti Mihui. Ko je Janez izvedel za to, je na ves glas zakričal: »Me je zatožil ta butasti ptič?« Tako je Janez osramočen odšel iz mesta, Miha, preostali prebivalci in ptič pa so se odpravili na tekmovanje. Miha je zelo dobro plesal in dosegel prvo mesto. Bil je zelo vesel in s ptičem sta postala najboljša prijatelja.

Dino Planec, 6. a

Tia Kelc, 7. a

UGRABLJENI MIHA

(odlomek kriminalke)

Civilil je od bolečine. Toplji so ga. Bolj kot se je oglašal, močnejše udarce je dobil. Ni vedel, kaj bi storil, da bi ga spustili. Vprašali so ga, kako mu je ime. Z javkajočim ter prestrašenim glasom je rekel: »M-m-m-m ... Mihec sem, s-s-s ... samo m-m-m ... majhen m-m-m ... Mihec«.

Ugrabitelja sta se spogledala ter začela govoriti po rusko. Mihec ni vedel, o čem sta se pogovarjala, vendar je bil prepričan, da to ni dobro. Velik, v črno usnjeno jakno oblečen možki je s tal pobral velik kamen in z njim Mihca udaril po glavi. Izgubil je zavest ter padel po tleh. Moška sta odšla ... Ko se je zbudil, ni bilo nikjer nikogar. Želel je vstati, a se je z glavo udaril v nekaj ostrega in mokrega. Nad glavo in vse okoli njega je bila lesena škatla. Ni vedel, kaj se dogaja. Bilo ga je strah. Misli je lahko samo na mamo in očeta in kaj se bo zgodilo, če ju ne bo več videl. V glavi je začutil nekakšno ostro bolečino. Potipal je lasišče in ugotovil, da je vse pokrito s krvjo. Predvideval je, da je to od udarca s kamnom.

Pogledal je okrog sebe in na tleh tik ob nogi zagledal kos papirja. Pobral ga je, da bi si z njim obrisal glavo. Ko ga je že skoraj položil na glavo, je opazil, da na njem nekaj piše. Ni bilo v njemu znanem jeziku, zato ga je shranil v notranji žep hlače, da ga ne bi izgubil. Ker ni imel ničesar, s čimer bi si lahko pobrisal glavo, si je slekel zelen brezrokavnik ter ga položil na rano. Čakal je in čakal ter se

utapljaj v vedno več temnih, negativnih mislih. Zaprl je oči ter se stisnil skupaj – v položaj dojenčka v maternici.

Mihec ni imel občutka za čas. Ni vedel, da so minevali tedni, meseci. Ni bil prepričan, kolikokrat je vmes zaspal, vedel je le, da je zelo malokrat dobil kaj hrane; in še takrat, ko jo je, je bil to en skoraj prozoren, plesniv kos kruha ter kozarec sive, umazane vode.

Nekega dne so Mihca potegnili ven iz škatle. Bil je premražen ter podhranjen, zato je komaj stal na nogah. Oblekli so ga v dolgo črno haljo ter mu s škarjami odrezali do ramen dolge rjave lase. Rekli so mu, da gredo po Rdečo kapico in da ne sme spregovoriti, sicer ga bodo ubili.

Lea Tjaša Pulko, 9. c

Gašper Pivec, 4. b

MIHČEVO KRATKO, A LEPO ŽIVLJENJE

Živel je deček po imenu Mihec. Nosil je dolge modre hlače, belo majico in šilt kapo. Star je bil 7 let in za njegova leta je bil precej pameten.

Ko sem ga prvič spoznala, sem opazila, da je precej nagajiv, saj me je ukanil s svojo zvijačo. Zelo me je navdušil in začela sva se bolje spoznavati. Prisegla sva si, da bova najboljša prijatelja za zmeraj.

Čas je mineval in z Mihcem sva odrasčala ... Postala sva najstnika, ampak kljub temu sva bila še vedno najboljša prijatelja. Ko sva bila v šoli, sva se neprestano pogovarjala, zato naju je učiteljica vsakič presedla. Mene je presedla k Feliksu, Mihca pa k Ani. Nisva bila kaj preveč zadovoljna, a s časom sva se navadila. Miha in Ana sta se veliko družila in na prvi pogled sem mislila, da sta zaljubljena, vendar sta očitno bila samo prijatelja.

Pogrešala sem najino druženje. Po drugi strani pa sem se tudi sama zelo povezala s Feliksom. Povabil me je na zmenek in takoj sem šla povedat Mihu, kaj se mi je zgodilo. Ni bil vesel ... kje pa, bil je jezen!

Takšnega še ga nisem videla, saj mi je kar naprej govoril, da me bo prizadel in da ni pravi fant za mene. Miha je bil ljubosumen na Feliksa! Nisem mogla verjeti, da ima moj najboljši prijatelj čustva do mene. Seveda jih ni hotel priznati, ampak jaz sem ga predobro poznala.

Odločila sem se, da ga spravim ob živce, dokler mi ne prizna, kaj resnično čuti do mene. S Feliksom sva postala par in Miha niti gledati ni mogel, kako sva se skupaj sprehajala po hodnikih.

Nekega večera, ko sem se odpravljala spat, se je moje okno razbilo na tisoče steklenih koščkov. Nekdo je vrgel kamen v moje okno! Bil je Miha. Ko je vrgel kamen, je vedel, da bom besna na njega in da mi bo moral plačati novo okno, ampak je vseeno vrgel kamen vanj. Povedal mi je, da še nikoli prej ni bil ljubosumen na nikogar, saj sva bila vedno sama in popolnoma sva si zaupala. Odgovorila sem mu, da odrasčava in da je v redu, če se druživa tudi z drugimi prijatelji in mogoče se tudi zaljubiva. Tega ni sprejel in že je bil na odhodu, ko ga je prešinilo. Izpovedal mi je vsa svoja občutja in čustva do mene. Končno je priznal, da je zaljubljen v mene in da je ljubosumen na Feliksa. Takoj sem poklicala Feliksa in se razšla z njim, saj sem tudi jaz bila zaljubljena v Miha.

Minevali so meseci in z Mihcem sva bila skupaj več kot presrečna ...

7. 11. 1999 pa se je zgodilo nekaj tragičnega. Mihec je šel predaleč ... nočem reči, da ni imel dobrega srca, ampak ... naredil je izpit za avto in me peljal na testno vožnjo. Ni imel toliko izkušenj, a je vseeno zapeljal na avtocesto. Mirno sva se peljala, dokler se ni od nikoder pojavil velik tovornjak in se zaletel naravnost v najin avto! Imeli smo zelo hudo prometno nesrečo.

Mihec ... no, ja, ... ljubezen mojega življenja, je umrl v prometni nesreči, jaz pa sem pristala v bolnišnici, kjer sem bila več mesecev.

Od tistega dne dalje se ne spomnim ničesar več ... dan prometne nesreče se mi ponavlja že 21 let. Ko sem tisti dan izgubila Miha, sem se počutila, kot da bi vsa sreča v meni izginila.

Sedaj sem stara 47 let. Moje življenje je obupno in nesrečno. Danes je prišel moj poslednji dan. O, Mihec, ko bi le bil tukaj, da bi občutila še tvoj zadnji objem. Čez 5 minute se bom ustrelila naravnost v srce in v sekundi bom umrla.

Dragi Miha, you will forever be my always ...

Pia Klasinc, 9. c

HEJ, POZDRAVLJENI!

(poskus kriminalke – odlomek)

Moje ime je Mihec, star sem 10 let ter obiskujem 5. razred. Sem zelo majhen za svoja leta, zato me vsi podcenjujejo. Imam blond kratke lase ter sovražim matematiko.

Ko sem zjutraj prišel v šolo, je pred vrati naše šole bila policija in rešilci. Ko smo prišli v naš razred, nam je učiteljica povedala, da so v naši šoli našli telo učenke, ki je obiskovala 9. razred. Ker sem velik oboževalec kriminalk, sem se odločil, da bom tej stvari prišel do dna.

Potem ko je bilo konec pouka, sem na poti domov na parkirišču pred šolo našel mapo. Ko sem si jo pobliže pogledal, sem ugotovil, da je to policijska mapa o primeru na naši šoli. Odprl sem jo in videl sliko punce. Iz svoje torbe sem izbrskal škarje in izrezal sliko. Mapo sem nato položil nazaj na tla in odšel domov.

Ob prihodu domov sem začel primer raziskovati. Ker sem še premlad, da bi imel družabna omrežja, sem se prijavil v profil moje starejše sestre. Poiskal sem spletni naslov punce ter ugotovil, da je tisto noč, ko je izginila in se je to zgodilo, ostala v šoli dlje, ker se je morala učiti za test s svojim najboljšim prijateljem. Ugotovil sem tudi, da se je potem njen prijatelj prikazal doma, ona pa tisto noč ni prišla domov.

Moja sestra je prišla domov 10 minut zatem, zato sem se moral hitro odjaviti iz njenega računa. Rekel sem ji, da grem z našim psom na sprehod, v resnici pa sem odšel v gozd za našo hišo. Tam sem si, ko sem še bil majhen, z očetom zgradil drevesno hišico ob potoku.

Ne bom ti lagal, res sem imel čuden dan. Ker sem že utrujen, ti napišem naslednje sporočilo jutri. Veš, da je to zdaj uradno najdaljše elektronsko pismo, kar sem jih kdaj napisal.

Lepo se imej, Mihec!

Sara Stojanović, 8. b

CORONA VIRUS

Corona virus je napadel cel svet. Zelo je nalezljiv. Zjutraj sem sam doma. Od učiteljice dobim vsak dan mejl z nalogami. Odpravim se do tete, ki mi pomaga in je zelo stroga. Na poti srečujem ljudi z maskami in rokavicami. Ko naredim naloge, se odpravim domov in čakam, da pridejo starši. Popoldne smo skupaj doma. Ob 17.45 se stuširam in počakam do 18. ure, ko se prične moj filmski večer. Ob 20.30 se odpravim spat.

Želim si, da bi zopet hodil v šolo, srečal sošolce in učiteljico, hodil na treninge in da bi bilo Corone konec.

Bor Brlek, 4. c

KORONAVIRUS

Jaz ostajam doma,
ker zunaj koronavirus divja.

Vsak dan pridno se učim,
da zmede v glavi ne dobim.

Trenutno se naš glagol učim,
da na ocenjevanju cveka ne dobim.

Pri naravi polno navodil dobim
in jih stežka naredim.

Raje kot zdolgočasen ležim,
vaje iz športa naredim.

Matematika mi dobro gre,
zato prva na vrsti zjutraj je že.

Z masko se okrog hiše podim,
da korone ne dobim.

Ostani doma tudi ti,
čeprav se nam v šolske klopi že pošteno
mudi.

Gal Jančič, 7. b

TI, TI KORONA!

Bil je lep in sončen dan,
ko prišla si ti na plan.
Rekli so, da Korona tvoje je ime
in da zdaj več ven noben ne sme.
Naenkrat mami je učiteljica –
za kosilo nič več pica.

Zjutraj lahko spet dolgo spim,
da te Korone ne dobim.
Spet telefon je dovoljen,
ampak kaj, ko na obisk ne sme priti noben.

Upam, da bo čim prej mimo,
da se spet lahko hitro zbudimo,
gremo v šolo, se učimo
in s prijatelji se dobimo.

Jaša Smolinger, 5. b

ZAJKLJA ZALA IN POŠAST

Zajklja Zala se je po dolgem dnevu odpravila v posteljo. Pojedla je pito, si umila zobe in zlezla vanjo. Mama ji je kot vsako večer prebrala pravljico.

A kaj se je zgodilo, ko je mama odšla iz sobe?

Zala se je pokrila z odejo in k sebi stisnila plišastega medvedka. Zaspali pa ni in ni mogla.

Ob polnoči se je zgodilo nekaj nevarnega!!! Škrip...Ojoj!!! Čisto tiho in počasi se je nekaj premaknilo.

» A veste kaj je to bilo?? Vam povem??«

»Pošaaast!!!!«

Zala je ni opazila, saj se je spremenila v majceno kepo, tako malo kot jajce. Rooarr! Aaaaa! Ko je stopila v sobo, se je takoj spremenila v velikana!!!!!!

Pozdravila je: "Zjaho".

Dobro, da je Zala brala knjigo o pošastih in zdaj ve, kaj pomenijo besede, ki jih je izgovorila:

zdravo = zjaho

lepo = ljepko

pazi = prazni

grdo = gridenno

ljubko = lubikano...

»Aha že vem!« je rekla Zala.

Zala je pozdravila pošast z besedo »zjaho«. Morda pa bi lahko zajklja Zala in pošast postala prijatelja?

Ideja je delovala. Super!

Tako sta Zala in pošast postala velika prijatelja. Do zgodnjega jutra je pošast prespala pri Zali, nato pa nenadoma izginila.

In nastala je pesmica o mali pošasti:

Iza Kores, 3. b

POŠAST

ČISTO, ČISTO TIHO,
STOPA NEKDO, KI POJEDEL TE BO!
BEŽI, BEŽI, ZAJKLJA ZALA IN SE
SKRIJ,

DA POŠAST TE NE ULOVI!
PRIHAJAM IN TI MALO PONAGAJAM
...

IZA KORES, VITA PERIĆ, 3. b

Špela Sedič, 9. b

TANJA KOLMANČIČ

Tanja Kolmančič je bila v šolskem letu 2019/2020 učenka 9. c razreda, zdaj pa je srednješolka. Lani je našo šolo zastopala tudi na festivalu Župančičeva frulica, kjer je zmagala.

V nadaljevanju objavljamo nekaj njenih izbranih pesmi. Nekatere so napisane v pogovornem jeziku, kot jih je v izvirniku zapisala mlada avtorica.

TEBE PA NI

Sama.

Snežne plahitice počasi padajo dol.

Čist sama.

One majo ena drugo,

fajn se majo, plešejo.

Tudi jaz bi plesala,

ampak sn sama.

Sama nemrem plesat.

Režala bi se tvojim foram,

tvojim bednim foram.

Samo se nemrem,

ker sem sama,

tebe pa ni,

zato sem čist sama.

UPAJ

Upaj, si mi rekla —

pa sem te vprašala:

S čim?

Kdaj? Kje?

Na kaj?

Obrnila si se, s solzami v očeh.

Ganjeno si mi rekla: upaj.

Z vsemi svojimi močmi,

vedno, povsod.

Za srečo, za mir.

Za složnost, za ljubezen.

Za več smeha po vsem svetu.

PRIDEM, KO PRIDEM

Pusti mi.
Pusti, da enkrat slepo verjamem,
da enkrat slepo upam.
Da si enkrat slepo želim,
da enkrat nebo prosim.
Samo enkrat, da slepo se predam,
da v neznano odidem.
Pridem, obljubim.
Pridem v tvoj mehak objem.
V tvoj topel, varen objem.
Le pusti mi, prosim.
Pusti, da slepo odidem.

Manca Čeh, 9. a

VSI, SKUPAJ, SREČNI

Vsi, en, noben.
Skupaj, sam, tema.
Ko smo skupaj, srce igra.
Ko smo sami,
misli spominov so polne, oči pa prazne.
Igra se nevarna igra neobstoja —
dokaj hitro nas več ni.
Vendar mi, srčni ljudje,
mi se ne predamo.
Mi svojih upov ne prodamo.
Zravnano gremo naprej,
vsi, skupaj, srečni.

Mia Zupanič, 4. b

SANDRO ČEH

Naš nekdANJI učenec 9. b Sandro Čeh (zdaj srednješolec) je izdal e-pesniško zbirko, v kateri lahko preberete njegovo pesniško ustvarjanje zadnjih treh let. Zbirko smo sicer želeli izdati že lani, a so nas dogodki, povezani s pandemijo, žal nekoliko zaustavili ... a na koncu nam je le uspelo!

Pesmi v zbirki, ki jo najdete na povezavi naše šolske spletne strani, plemenitijo odlična likovna dela dveh naših učenk iz 9. c, Ema Dokl in Sofije Van Cautern; te dajejo e-pesniški zbirki še dodatno težo in vrednost.

HAIKU 1

Solza topola –
smrt ga objema pojoč,
da pojde drugam.

HAIKU 2

Beli valovi
zajadrajo za nami
in potlej čez nas.

HAIKU 3

Stene kokona
metulja ukleščijo.
Ne drzni si ven!

MOJA PESEM

Moja, moja pesem ... Ali bo res moja?

Morda, morda pa ne,
morda, morda pa da,
kdo ve?

Hočem da pesem bo le moj portret,
portret le mojega srca,
morda, morda pa da ...

Ta pesem ... To lahko bi bil sonet,
stalnih oblik,

stalnih rim,
nočem tega.

Ta pesem ... Ta pesem bo čisto svoj svet,
svet po moje,
poln dobrih razlik,
simsalabim,
čaram ga
po svoje ...

PESEM O POPOLNOSTI

Pisal bi o sreči,
ki naključju pot pusti,
pisal o ljubezni
in kako se razdeli,
pisal o sovraštvu
in kako se ga znebi,
pisal o popolnosti,
pa je na srečo ni!

ČRNILO

To pesem sem napisal z nevidnim črnilom

...

Nia Petek, 8. b

ČRNO-BELO

Noč prihaja, večeri se,
zrem v bele podnapise,
črno-beli film vrti se
in zavest polzi iz rok.

Črno je nebo nad nami,
beli sneg oko omami,
črno-beli svet v osami,
zunaj ni več nas otrok.

Pa je čas naredil svoje,
ni je več, zavesti moje,
vratca so odprta spet
v črno-beli sanjski svet ...

Nejc Petrovič, 5. b

KAZALO

Draga bralka, dragi bralec! 2	Samo pesmi in dobra	Viking Miha..... 28
Si upate vstopiti? 3	beseda lahko spremenijo	Zgodba o Mihcu 30
Majhen virus, panika sveta 5	svet..... 16	Ugrabljeni Miha..... 31
Čustva..... 5	Bolezen..... 17	Mihčevo kratko, a lepo
Izgubljeni samorog..... 6	Trirečje..... 17	življenje..... 32
Čudežni dan 6	100 let..... 18	Hej, pozdravljen! 33
Prijatelj..... 7	Tajne dogodivščine s	Corona virus..... 34
Rojstni dan mamuta Luka . 7	prababi Lizo..... 18	Koronavirus 34
Kuža Tip se igra s prijatelji	Hecna izštevanka..... 19	Ti, ti korona!..... 34
..... 8	Zvezek..... 19	Zajklja Zala in pošast..... 35
Čudežni gozd..... 8	Jetniška celica 666..... 20	Pošast..... 35
Noč..... 9	Nič..... 21	Tanja Kolmančič 36
Mici, dodo in bučko se	Številke..... 21	Tebe pa ni..... 36
zabavajo 9	Življenjske številke..... 21	Upaj..... 36
Odpotoval sem na mars... 10	Pa-pa..... 22	Pridem, ko pridem..... 37
Obisk pri babici 11	Zdravnik..... 22	Vsi, skupaj, srečni 37
Babi glia in nevrnčki 12	Sanjal sem 22	Sandro Čeh..... 38
Pri dedku in babici..... 13	Spoštovani gospod	Haiku 1..... 38
Spoštovani France	Prešeren!..... 23	Haiku 2..... 38
Prešeren..... 13	Dedek in lenivec 23	Haiku 3..... 38
Klopca 14	Sreča 24	Moja pesem..... 38
Pesem..... 15	Zaljubljeni Mihec: kako se	Pesem o popolnosti 39
Uživaj v trenutku..... 15	je vse začelo 24	Črnilo..... 39
Pesem..... 16	Tista o Mihcu..... 25	Črno-belo 39
	Lažnivi Mihec..... 27	Kazalo..... 40

Uredniški odbor:
dr. David Bedrač, glavni urednik, lektor
Edita Čelofiga, likovna urednica

Naslovnica: Sofija Van Cauteren, 9. c

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje: Matej Sužnik
Naklada: 200 izvodov
April 2021

UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo
učencev OŠ Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ Ljudski
vrt Ptuj, 2021